

Не далеко отъ тази ладіѣ въ който бѣ влѣзла тя, виждаше ся истеглена на пясъкътъ друга една по малка. Но вдовицата Едмондица не бѣ ѣкъ съгледала. Ако да бѣше ся повечко призрѣла щѣше да съгледа какъ отъ врѣме на врѣме посвѣтноваше нѣщо въ тази ладіѣ, и което не бѣше друго а цигаритѣ които пушаше нѣкой си, който ся потуляше подъ мрачныйгъ покрывъ на нощтѣ.

Но ако цигарата и нейното посвѣтваніе не привлѣкохъ вниманіето на вдовицѣтѣ, привлече го друго едно нѣщо.

Този който ся крыяше подъ сѣнкѣтѣ на нощтѣ започнѣ да пѣе единъ пѣсень съвсѣмъ необыкновеннѣ и непознатѣ.

Тогазъ вече всяко расположеніе на вдовицѣтѣ къмъ сѣнь ся прѣсѣче. Тя прибра всичкѣ си чувства въ едно, слушаніе.

Колкото пѣсеньта ся протакане, толкозъ сѣньтъ на вдовицѣтѣ ставаше проблематически.

— Да му не е коліе! (рече тя въ себе си) сякашъ че Господъ го е накаралъ да пѣе въ срѣдъ тази дълбока нощъ и да пѣе такѣвъ единъ пѣсень.

Пѣсеньта ставаше по-патетическа.

Вдовицата Едмондица ставаше повнимателна.

А ето що пѣяше незнайныйтъ въ тъмнинѣтѣ.

Сива птица гърgorица

Лиши ли ся отъ другарче,

Вечъ изъ сѣнчастѣ горидѣ

Въ пусты мѣста ще закаче

Да ся скыта да живѣй

И да тѣжи, да желѣй.

—

Дѣто дръвце постъхнѣло

Тамъ прилита тя горката;